

Otevíraje dveře neznáma
Za tyrkysovým závojem
Tam, kde kos i holub neuslyší poryv větru,
tam sídlí smrt, kterou se králové honosí

Kolik už uteklo okamžiku, od posledního záchvěvu jejího těla? Nemám tušení, protože jen sleduji meč, jenž ještě před pár okamžiky byl zlatavý svou krásou. A teď je pokryt krví, rudou krví jako růže kterou jsi tolik milovala. Nebo i tohle byla lež?

Kolikrát jsem ti ji přinášel v podvečer k jezírku, kde rostly lekníny. Tolikrát jsi mi za odměnu políbila na čelo a já pln naděje utekl do tvé náruče. Ale co to bylo za odměnu, když jsi mi do žil po krůpějích vkládala jed? Těžko říct proč jsi tak činila a nebo kdy jsi s tím začala. Není to zapotřebí. Věř mi, že je mi to z hloubky duše jedno. Důležité je, že jsi mě milovala, ale ke své smůle také chtěla zabít. Nebo to bylo jinak?

Malovala jsi mi svět do růžova. Růžový svět bez jediného stínu, jenže co se stane, když do růžové přijde temnota? Nachově rudá nebesa tmavnou víc a víc, aby nakonec pohltila svět. Co přesně jsi tím sledovala? Čeho jsi chtěla dosáhnout? Věděla jsi, co jsem zač, k čemu jsem byl určen. A přesto... nebo právě pro to?

Jsi mým největším hříchem, největší krásou a největším pokušením. Tvé chladnoucí tělo má stále tu stejnou krásu a já si uvědomuji, že uteklo dalších pár chvil. Smutné že?

Ale co už, jsem co jsem a ač jsem tě miloval, stala jsi se mou prací. Monstrum tak silné, že i největší z hrdinů před tebou padali ve strachu o svůj život. Jen mě jsi ale milovala a dovolila mi žít, aniž bych tušil, co jsi vlastně zač. Mě jsi líbala a opětovala mé přání, abych konečně našel pokoj v této zvrácené době. Válka, krveprolití, mor. Pohroma se táhne zemí a není nikoho, kdo by nebyl poznamenán děním času. Proč jsi musela i ty být jednou z těch stvůr?

Každíčkový okamžik, každíčkovou sekundu jsem si užíval a prosil Slunce i Měsíc. Planetu Mars i Venuše. Který hrdina si přál kdy zůstat s tebou kromě mě? Byl jsem tvůj první či poslední? Poslední snad jistě, protože nemůžu dovolit žádnému jinému, aby propadl stejnému kouzlu, jakým jsi očarovala mě.

Jsem tím co jsem chtěl zatratit, co jsem odmítal, a to jen kvůli tobě, i přes to, že právě ty jsi mi ukázala, že osud neexistuje a volíme si jen své cesty. Ale to bylo před tím, než jsi ukázala, co jsi zač. Temná, ale krásná. Ach proč jsi tolik krásná? Proč i teď, když ležíš v mokré trávě beze slova, stenu, studená jak ledovec. Armáda, jenž tě následovala, zdalipak je také mrtvá? Ale nemohu si přát více slyšet tvůj smích. Už nikdy ho nespátřím a nikdo jiný. Jediné, co mi zůstane, jsou vzpomínky, na které by měl raději každý zapomenout, ale já nemohu. Proklínám tě, ale nemůžu ti zazlívát tvou touhu po zkáze. Vždyť jsi se pro ni narodila stejně jako já se narodil jen pro to, abych hubil tobě podobné.

Je skoro čas vše ukončit a proklát se sám svým mečem, protože jinak nedokážu snést tu radost, kterou všichni projeví až zjistí, že jsi skonala. Co oni o tobě věděli? Nic? Neví víc než já? Kolik jsi z nás zabila, než jsme se poznali? Lásko, přeji ti jen to dobré, ale nemohl jsem učinit jinak. Zradila jsi mě... tím, že jsi mě chtěla zabít. Ale co když jsi mě ve skutečnosti ve smrti chtěla osvobodit od toho, co jsem musel udělat? Vznesené cíle šlechty či sedláků mě nezajímají, jen jsem tě ještě jednou musel vidět. Ach myšlenky mi bloudí do dalekých krajů. Nenáviděn budu sám sebou už navždy a proto ukončím to vlastním kopytem má lásko. Proč to takhle muselo dopadnout?

Proč...

Proč.

Ach můj drahý, nejmilejší ze všech těch tvorů jenž od pradávna sužoval můj lid. Tolik jsem tě milovala a přála si aby vše bylo jinak. Tolik jsem si přála, aby náš osud byl jen pouhý stín. Díky tobě svět byl jednou růžový a mohl zůstat navždy, kdybych si dávala pozor a v nepozornosti neprozradila, co jsem skutečně zač. Stvůra z dávných časů, tak mě tvůj národ nazývá, ale pravda je mnohem jednodušší. My jsme ti, co byli před vámi, vyhoštěni z dějin času, aby bídně chcipli na těchto pláních. Vedla jsem své poddané k tomu, aby zemřeli touhle bídnou smrtí? Ne. Nevedla jsem je sem proto, aby zvítězili, ale také ne proto, aby jen bídně zemřeli. Naději jsem měla můj milovaný, že tvůj růžový svět který jsi mi dal přetrvá navždy. Ach navždy.

Jenže temnota přišla a růžová se změnila v šarlatovou, aby rudá pokryla celý svět. Kdo vyvolal tuhle válku? Kdo? Já snad? Jen jsem chtěla být s tebou a abyste pochopili, že jsme stejní jako vy. Jen jsme tu byli dřív.

Tolik jsem milovala ty chvíle, kdy jsi mi přinášel k jezírku růže. Tolik voněly, tolik voněly, a přála jsem si, aby nikdy neuvadli. A abys i ty neuvadl. Předávala jsem ti trochu své krve, abys byl jako já, zůstal mladý navždy. A nikdy více nemusel snášet bolest. Jenže jak jsem mohla tušit, že si smrtelníci tolik zakládají na smrti? Jednou mi jeden hrdina řekl, že je důležité jak zemřeš, ale já na to říkám, že je důležité co za života vykonáš. Jsou to dvě strany stejné mince, nebo jen pouze překroucená jedna? A pokud ano, co se skrývá na druhém líci? Milovala jsem tě a tvé příběhy. Věděla jsem, co jsi zač, ale nemohla jsem tě, mladý lovče příšer, setřást ze svého srdce. Proč jsi jen byl tak šarmantní a okouzlující. Hlavní důvod, proč jsem tě ale nezabila bylo to, že jsi ve mě uviděl něco více než jen krásnou klisnu. Viděl jsi i to, co bylo za mou krásou, mou duši. Ale pro tu duši jsi mě také zabil, že? A teď se jistě utápíš ve všem to šílenství války, které jsem na tento svět přinesla, když jsem se probudila pod hvězdami. Kolikrát jsem prosila Měsíc i Slunce, aby odňalo to co z nás činí stvůry jen pro to abych mohla být s tebou. Ale protože to nešlo, chtěla jsem abys byl jedním z nás. Proč smrtelní nenávidí věčnost? Přinesli jsem vám jen utrpení? Ale vždyť to vy jste nás napadli první, jen protože jsem byli jiní. Protože jsme se živil životem jiných? Vždyť nemůžeš čekat od dravce že bude žrát jen salát. Ach, a přesto jsem tě milovala, pojídala slastné plody lásky jen s tebou a nikým jiným.

Jsem stroj na smrt, mnozí z vás mi tak říkají. A přesto mám city, které jsem dala jen tobě. A teď tu stojíš, zatímco já chladnu, ach milovaný. Nemusíš plakat ale jistě pláčeš. Nebo ne? Zahodil jsi city jen pro to aby tahle válka skončila? Nemusíš plakat, opravdu nemusíš. Ale z hloubi duše si přeji, plač. Plač jen pro mě a já budu moci odejít na druhou stranu, pokud nějaká ještě je, s klidem, že všechno, co jsem ti dala, srdce i krev, že to všechno nebylo marné a můj život za něco stál. A pokud ne, tak ať jsem zatracena v hlubinách času. Vždyť historii píší vítězové a já jsem prohrála, Prohrála proti tobě, protože jsem nedokázala vykonat svou povinnost a dovolila ti vykonat tu tvou.

Kéž by jsi mě nakonec ještě políbil, ale vím, že strach a zhnusení mnou i tebou ti to nedovolilo. Zůstaneme tedy navždy odloučení. A pokud se sejdeme na druhé straně, nebudeme se znát. Protože tohle všechno, naše láska, naše city, zmizí v zemi, která zde leží. Nemůžeme mít dvakrát stejný osud, protože vždy si vybereme novou volbu. Proto prosím můj nejdraší. Až budeš chladnout vedle mě, naposledy mě chyt' a kopyto, abych

mohla zůstat ještě na malý okamžik ve tvém sevření. Prosím tě drahý, drž mě i teď a ptám se tě
Proč...
Proč.
Dvě těla daleko od sebe na věky věků.

Dveře do říše smrti se otevřely a klisna s maskou z kostí vystoupila z jejich veřejí. Za ní hned následovala další a další až jich bylo mnoho. Hleděly na těla dvou milenců, jenž všechno tohle ukončili... a všechno tohle způsobili. Přistoupily k jejich tělům, aby jim dopřály tu poslední službu, kterou jen ony mohly vykonat.

Skullmare vylezly na konec a podívaly se na tu spoušť, kterou zde musely uklidit. Legie mrtvých se válely na zemi a je čekal další zbytečný přesčas. Kdy konečně se naučí ti bídní tvorové, že smrt si má přijít sama a ne že ji máš přivolávat? Těžko říct, ale jedno je jisté. CO bude existovat svět, bude zde smrt a poníci, stvůry, prostě všichni, se budou vrhat do jejich náruče. A tak to mělo být.

Když Skullmare skončily svou práci, odebraly se do říše, odkud pochází. Poslední z nich se ještě otočila a zahleděla se na dva milence, jenž všechno tohle způsobili. Drželi se kopyto v kopytě, vedle sebe, pro teď a navždy na věky věků. Protože to je to věčné přání. Proč? Protože to je život, krutý a zlý... ale plný radosti a veselý. Nemělo by jsi se ptát proč, ale co můžu udělat abych žil šťastně. Není to tak lepší?